

Forty–Niners : นักขุดทองปี' ๔๙

นักขุดทองปี' ๔๙ เป็นคำที่ใช้เรียกนักแสวงโชคจากสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกซึ่งพากันไปขุดทองที่แคลิฟอร์เนีย (California) สมัยที่มีการตื่นทอง (Gold Rush)* ใน ค.ศ. ๑๘๔๙ นักขุดทองเหล่านี้ทำให้แคลิฟอร์เนียเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จนมีจำนวนประชากรมากพอที่จะสถาปนาเป็นมลรัฐ

หลังจากเจมส์ วิลเลียม มาร์แชลล์ (James William Marshall) พบทองคำโดยบังเอิญเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ค.ศ. ๑๘๔๘ ขณะรับจ้างสร้างโรงเลื่อยให้จอห์น ออกัสตัส ซัตเตอร์ (John Augustus Sutter) ที่แคลิฟอร์เนีย ในปีถัดมานักแสวงโชคจากภาคตะวันออกของสหรัฐอเมริกาและประเทศต่าง ๆ ในทวีปอเมริกาใต้ ยุโรป เอเชีย และออสเตรเลียก็เริ่มหลั่งไหลไปที่นี้ นักขุดทองเหล่านี้เรียกกันว่า นักขุดทองปี' ๔๙ ตามเลข ๒ ตัวท้ายของ ค.ศ. ๑๘๔๙ และยังเรียกว่า อาร์โกนาอต์แห่งปี' ๔๙ (Argonauts^๑ of '49) ด้วย “Forty–Niners” หรือ นักขุดทองปี' ๔๙ กลายเป็นคำอมตะเพราะนักเขียนหลายคนนำเรื่องราวของพวกเขาไปเขียนเป็นเรื่องสั้นและนวนิยาย และนักแต่งเพลงชื่อเมอร์ซี่ มอนต์โรส (Mercy Montrose) แต่งเพลงชื่อ **Clementine** (ค.ศ. ๑๘๘๘) เล่าเรื่องราวของคลีเมนไทน์ซึ่งเป็นลูกสาวของนักขุดทองปี' ๔๙ คนหนึ่ง

นักขุดทองปี' ๔๙ ที่มาจากทุกมุมโลก มีทั้งอันธพาล หัวขโมย ฆาตกร อาชญากร นักการพนัน ชาวนา และเจ้าของกิจการที่ทำงานของตนมาแสวงโชคที่นี่ ทำให้นักขุดทองปี' ๔๙ มีคุณธรรมน้อยกว่านักขุดทองใน ค.ศ. ๑๘๔๘ ซึ่งเรียกกันว่า ยุคอาร์คาเดีย (Arcadian Age)^๒ นักขุดทองของยุคอาร์คาเดียส่วนใหญ่มาจากแถบชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เพราะซัตเตอร์กับมาร์แชลล์พยายามเก็บเรื่องการพบทองไว้เป็นความลับ นักขุดทองเหล่านี้มีคุณธรรมสูงกว่า เล่ากันว่าในยุคอาร์คาเดีย นักขุดทองสามารถทิ้งกระป๋องใส่ผงทองที่ร้อนมาได้ไว้ในที่ปักโดยไม่ต้องมีใครเฝ้า

เมื่อข่าวการพบทองที่แคลิฟอร์เนียแพร่ไปถึงยุโรป ทำให้เกิดการตื่นทองในหลายประเทศ อาทิ ที่ฝรั่งเศสถึงกับมีการออกลอตเตอรี่ซึ่งรางวัลตัวเดินทางไปแคลิฟอร์เนีย นักขุดทองชาว

^๑ Argonauts หมายถึง ลูกเรือของเรืออาร์โก (Argo) ที่เดินทางไปหาขนแกะทองคำกับวีรบุรุษกรีกชื่อเจสัน (Jason) ในตำนานปรัมปราของกรีก

^๒ มีที่มาจากชื่อแคว้นอาร์คาเดีย (Arcadia) ทางตอนกลางของคาบสมุทรเปโลพอนเนซัส (Peloponnesus) ของกรีซ ในตำนานปรัมปราของกรีก อาร์คาเดียเป็นดินแดนที่มีธรรมชาติสวยงาม เป็นที่อยู่ของพวกนางไม้ (nymph) แพน (Pan) เทพแห่งคนเลี้ยงแกะ และคนเลี้ยงแกะที่มีจิตใจดีงาม ใช้ชีวิตเรียบง่าย และรักสงบ ทำให้อาร์คาเดียกลายเป็นสัญลักษณ์ของดินแดนในอุดมคติที่สุขสงบ และงดงามตามธรรมชาติ พวกนักขุดทองจึงเรียกช่วงเวลานี้ว่ายุคอาร์คาเดียเพราะในช่วงนั้นชีวิตที่นี้ยังมีแต่ความสุขสงบ ไม่ต้องต่อสู้แย่งชิงทองที่ยังมีให้ขุดเหลือเพื่อ

ฝรั่งเศสหลายคนไปถึงแคลิฟอร์เนียด้วยวิธีนี้ โดยส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น และมักอยู่รวมกันแต่ในกลุ่มของตน นักขุดทองชาวอเมริกันเรียกนักขุดทองพวกนี้ว่า “เคสกีดีส” (Keskydees) เพราะพวกเขาชอบถามว่า “แกสกีดี” (Qu’est-ce qu’il dit ?) ซึ่งมีความหมายว่า “เขาพูดว่าอะไร” นอกจากนักแสวงโชคจากยุโรป อเมริกาใต้ และออสเตรเลียแล้ว ยังมีนักแสวงโชคจากจีนมาทำงานเป็นกรรมกรที่นี่ โดยไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของทองที่ตนขุดพบ

อย่างไรก็ตามแม้นักขุดทองปี’ ๔๙ จะมาจากทั่วโลก แต่ชาวอเมริกันก็ยังเป็นนักแสวงโชคกลุ่มใหญ่ที่สุด ประมาณกันว่าชาวอเมริกัน ๑ คนในทุก ๕๐ คนเดินทางไปขุดทองที่แคลิฟอร์เนีย เขาเหล่านี้ต่างจากผู้ที่อยู่พอไปตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกกลุ่มอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ตรงที่ส่วนใหญ่ไม่ได้พาครอบครัวไปด้วย เพราะต้องการมาแสวงหาความร่ำรวยแล้วกลับบ้าน ไม่ได้ตั้งใจมาตั้งรกรากถาวรที่นี่ ประชากรของแคลิฟอร์เนียในสมัยนั้นจึงมีผู้หญิงและเด็กน้อยมาก สามะโนประชากรใน ค.ศ. ๑๘๕๐ ระบุว่า ประชากรร้อยละ ๓๓ ของแคลิฟอร์เนียมีอายุระหว่าง ๒๐-๔๐ ปี โดยเป็นเพศชายร้อยละ ๕๒ และร้อยละ ๓๕ เป็นชาวอเมริกัน

ขบวนเกวียนเดินทางของนักขุดทองปี’ ๔๙

นักขุดทองปี’ ๔๙ เดินทางไปแคลิฟอร์เนียโดยใช้ ๓ เส้นทางหลัก เส้นทางแรกคือเส้นทางบกจากนิวยอร์กไปแคลิฟอร์เนียระยะทาง ๓,๒๑๘ กิโลเมตร ข้ามที่ราบตอนกลางของประเทศด้วยเกวียนบรรทุก ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๖ เดือน โดยใช้เส้นทางโอเรกอน (Oregon Trail)^๓ แล้วมา

^๓ เส้นทางโอเรกอนเป็นเส้นทางหลักเส้นทางหนึ่งที่ผู้อพยพไปตั้งรกรากทางภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกานิยมใช้ระหว่างทศวรรษ ๑๘๔๐ ถึงทศวรรษ ๑๘๖๐ ผู้ที่ใช้เส้นทางนี้จะเริ่มออกเดินทางจากเมืองอินดีเพนเดนซ์ (Independence) หรือเมืองเวสต์พอร์ต (Westport) มลรัฐมิสซูรี (Missouri) ไปทางตะวันตกเฉียงเหนือจนถึงหุบเขาวิลลาเมตต์ (Willamette) ในมลรัฐโอเรกอน (Oregon) เส้นทางโอเรกอนมีความยาวรวม ๓,๒๐๐ กิโลเมตร ทั้งเส้นทางใช้เวลาเดินทางด้วยเกวียนประมาณ ๖ เดือน ใน ค.ศ. ๑๘๖๘ รัฐบาลสหรัฐประกาศให้เส้นทางนี้เป็นเส้นทางสายประวัติศาสตร์แห่งชาติ

ต่อเส้นทางแคลิฟอร์เนีย (California Trail)^๔ วิธีนี้ได้รับความนิยมมากที่สุด เพราะเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด แต่ต้องเสี่ยงภัยจากพวกอินเดียนแดง ความลำบากยากแค้นขณะเดินทางข้ามทะเลทราย ความอดอยาก และโรคภัยไข้เจ็บ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอหิวาตกโรคที่ติดตามพวกเขาไปจนถึงในทะเลทราย ใน ค.ศ. ๑๘๔๕ โรคนี้คร่าชีวิตนักเดินทางตามเส้นทางนี้ไปถึง ๕,๐๐๐ คน และสุดท้ายก่อนถึงจุดหมายปลายทางพวกเขายังต้องเสี่ยงอันตรายขณะปีนข้ามเทือกเขาเซียร์ราเนวาดา (Sierra Nevada) ที่กั้นแคลิฟอร์เนียจากส่วนอื่นของสหรัฐอเมริกา วัวและม้าที่ใช้ลากเกวียนประทุนจำนวนไม่น้อยอดตายกลางทาง ทำให้นักแสวงโชคหลายคนต้องทิ้งเกวียนหรือสมบัติที่ขนติดตัวมา เพราะต้องลากเกวียนประทุนไปเอง ของที่ทิ้งมีตั้งแต่ของเล็ก ๆ เช่น ลูกเต๋าไปจนถึงเกวียนประทุน และเพื่อชดเชยความรู้สึกสิ้นหวัง พวกเขามักจะทำลายสมบัติที่จำใจต้องทิ้งก่อนออกเดินทางต่อไป เพื่อไม่ให้คนอื่นนำไปใช้ต่อ มีทั้งเอายางสนมาราดน้ำตาลและเกลือ เอาทรายผสมในแป้ง และฉีกเสื้อผ้าจนขาดวัน ตลอดเส้นทางจึงมีทั้งซากสัตว์และข้าวของเครื่องใช้ที่ใช้อยู่ไม่ได้แล้วกองทิ้งเป็นระยะ ๆ นักแสวงโชคจำนวนมากทนความลำบากไม่ไหว ต้องเดินทางกลับไปทางภาคตะวันออก ผู้ที่เดินทางด้วยเกวียนประทุนไปจนถึงแคลิฟอร์เนีย จะไปถึงฟอร์ตซัตเตอร์ (Sutter's Fort) ตรงที่แม่น้ำแซคราเมนโตตัดกับแม่น้ำอเมริกันก่อน แล้วปักหลักหาที่ขุดทองกันแถวนั้นไล่ไปเรื่อย ๆ

เส้นทางที่ ๒ ที่นักขุดทองปี ๔๕ ใช้เดินทางจากนิวยอร์กไปแคลิฟอร์เนีย คือ เส้นทางปานามา (Panama Route) ระยะทาง ๘,๐๔๕ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทาง ๓-๔ เดือน โดยออกเดินทางจากนิวยอร์กไปยังคอคอดบริเวณอเมริกากลาง แล้วลงเรือแคนูล่องแม่น้ำ หรือเดินทางด้วยลาผ่านป่าดงดิบที่เต็มไปด้วยอันตรายจากโรคภัยไข้เจ็บ อหิวาตกโรค โจรผู้ร้าย งู และแมลงต่าง ๆ ไปยังเมืองปานามาซิตี (Panama City) ริมฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อหาเรือเดินทางต่อไปยังแคลิฟอร์เนีย เมื่อถึงเมืองปานามาซิตีแล้ว พวกเขายังต้องผจญกับอหิวาตกโรคที่เมืองนี้ และต้องแย่งกันลงเรือที่จะเดินทางไปแคลิฟอร์เนียซึ่งหายากและมีสภาพทรุดโทรม ทั้งยังขาดแคลนเครื่องมือเดินทางและเสบียงอาหารด้วยเหตุนี้ นักแสวงโชคที่ใช้เส้นทางนี้จึงมักมีแต่คนหนุ่มที่แข็งแรง ซึ่งต้องเดินทางคนเดียวทั้งลูกเมียไว้ข้างหลัง เช่นเดียวกับนักแสวงโชคที่เดินทางด้วยเกวียนประทุนข้ามที่ราบ

เส้นทางที่ ๓ คือ เส้นทางอ้อมแหลมฮอร์น (Cape Horn) ซึ่งอยู่ใต้สุดของทวีปอเมริกาใต้ ระยะทาง ๒๗,๓๕๓ กิโลเมตรจากนิวยอร์กไปแคลิฟอร์เนีย การเดินทางโดยใช้เส้นทางนี้ช้าและน่า

^๔ เส้นทางแคลิฟอร์เนียสั้นกว่าเส้นทางโอเรกอน มีความยาวประมาณ ๑,๖๐๐ กิโลเมตร เป็นเส้นทางที่นักแสวงโชคใช้กันมากในช่วงทศวรรษ ๑๘๔๐ และทศวรรษ ๑๘๕๐ ผู้ที่เดินทางมาจากภาคตะวันออกโดยใช้เส้นทางโอเรกอนจะมาตัดเข้าเส้นทางแคลิฟอร์เนียที่เมืองโซดาสปริงส์ (Soda Springs) หรือที่ฟอร์ตฮอลล์ (Fort Hall) ในดินแดนไอดาโฮ (Idaho Territory) แล้วเดินทางต่อไปทางตะวันตกเฉียงใต้จนถึงเมืองแซคราเมนโต

เปื่อเพราะใช้เวลานานประมาณ ๕-๘ เดือน แต่ไม่ต้องแย่งที่นั่งบนเรือเหมือนเส้นทางปานามา และไม้อันตรายเท่าการเดินทางด้วยเกวียนประทุน ใน ค.ศ. ๑๘๔๕ มีเรือที่ออกเดินทางจากเมืองท่าต่าง ๆ ทางฝั่งตะวันออกของสหรัฐอเมริกาไปแคลิฟอร์เนียถึงกว่า ๘๐๐ ลำ นักล่าทองที่เดินทางด้วยเรือโดยใช้เส้นทางปานามาหรือเส้นทางอ้อมแหลมฮอร์น ต้องไปขึ้นบกที่เมืองแซนแฟรนซิสโก (San Francisco) ก่อน แล้วจึงแยกย้ายกันไปขุดทองตามค่ายต่าง ๆ แต่บางคนเมื่อเดินทางมาถึงแซนแฟรนซิสโกแล้วอาจจะปิกหลักทำมาหากินอยู่ที่นี่ต่อไป แทนที่จะไปขุดทองตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก ทั้งนี้ นักขุดทองปี ๔๕ ที่เดินทางมากับเรือชื่อ “แคลิฟอร์เนีย” เป็นนักแสวงโชคกลุ่มแรกที่เดินทางมาถึงเมืองแซนแฟรนซิสโก โดยมาถึงเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๔๕ จากนั้นเรือจากทั่วโลกก็ขนนักขุดทองมาขึ้นบกที่เมืองนี้อย่างไม่ขาดสาย แต่นักแสวงโชคที่เดินทางมาถึงแคลิฟอร์เนียด้วยเกวียนประทุนก็ยังคงเป็นนักขุดทองกลุ่มใหญ่ที่สุด จำนวนคนที่หลั่งไหลมาที่นี่ในช่วงที่มีการตื่นทองทำให้แคลิฟอร์เนียมีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนได้รับการสถาปนาให้เป็นมลรัฐที่ไม่มีทาสใน ค.ศ. ๑๘๕๐

พวกนักขุดทองต้องมีร่างกายแข็งแรงและทรหดอดทนเป็นพิเศษ เพราะต้องยืนแช่อยู่ในน้ำเย็นจัดสูงถึงเอวทั้งวันภายใต้แสงแดดจัดจ้าของแคลิฟอร์เนียในฤดูร้อนขณะร่อนหาทอง ช่วงแรก ๆ พวกเขาสามารถขุดทองคิดเป็นมูลค่ารวมกันได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐-๓๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐต่อสัปดาห์ เพราะทองคำยังมีปริมาณสูงมากและอยู่ในระดับตื้น ๆ จนสามารถใช้มีดพกขุดพบได้ตามรากไม้ หรือตามสายแร่บนพื้นดิน ใน ค.ศ. ๑๘๔๕ นักขุดทองสามารถขุดทองคิดเป็นมูลค่าทั้งหมด ๑๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ และใน ค.ศ. ๑๘๕๒ ขุดได้เป็นมูลค่าสูงสุดถึง ๘๑ ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่ในตอนหลัง ๆ ทองคำที่พบมีปริมาณน้อยลงเรื่อย ๆ จนนักขุดทองสามารถขุดทองได้แค่พอใช้ยังชีพเท่านั้น ในเวลาต่อมาเมื่อขุดหาทองได้ยากขึ้น นักขุดทองชาวอเมริกันจึงเริ่มเกิดความเกลียดชังนักขุดทองต่างชาติและกีดกันคนผิวสี อาทิ ที่เมืองแซนแฟรนซิสโกชาวฝรั่งเศสหลายคนถูกฆ่าตาย เพราะมีข่าวลือว่าชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งจุดไฟเผาเมือง และที่เมืองโซโนรา (Sonora) คนผิวขาวเผาเมืองทิ้งเพราะต้องการกำจัดนักขุดทองชาวเม็กซิโกและชาวชิลี ต่อมาสภานิติบัญญัติยังออกกฎหมายเก็บภาษีขุดทองเดือนละ ๒๐ ดอลลาร์สหรัฐจากนักขุดทองต่างชาติด้วย

เนื่องจากในยุคตื่นทองแคลิฟอร์เนียยังเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน คนที่นี่จึงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยากลำบากและขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภค ค่าครองชีพที่แคลิฟอร์เนียในช่วงนั้นสูงมาก พวกพ่อค้าจึงทำเงินได้มากกว่านักขุดทอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทองที่ขุดได้มีปริมาณน้อยลงเรื่อย ๆ ทำให้นักขุดทองแทบจะขุดทองได้ไม่พอค่าครองชีพ และในที่สุดหลายคนก็ต้องสูญเสียสิทธิในที่ ๆ คนจับจองไว้ขุดทองไป

อัตราการตายที่แคลิฟอร์เนียสมัยที่มีการตื่นทองสูงมากจากอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บ การขาดอาหาร การทะเลาะวิวาท และการฆ่าตัวตาย ในฤดูหนาวของ ค.ศ. ๑๘๔๕ มีนักแสดงโชคเสียชีวิตจากโรคบิดและโรคอื่น ๆ ถึงประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน เพราะอากาศหนาวผิดปกติประกอบกับที่พัก อาหาร และยารักษาโรคขาดแคลน ด้วยเหตุนี้บริษัทประกันชีวิตจึงไม่ยอมรับประกันชีวิตนักขุดทองปี' ๔๕

นักขุดทองปี' ๔๕ พักผ่อนหย่อนใจด้วยการเล่นการพนันและดื่มเหล้า นอกจากนี้ยังมีความบันเทิงรูปแบบต่าง ๆ เช่น การชนไก่ การแข่งม้า การแสดงดนตรีและละคร โดยมีเมืองแซคราเมนโตและเมืองแซนแฟรนซิสโกเป็นศูนย์กลางของความบันเทิง และยังมีนักแสดงเดินทางไปแสดงให้นักขุดทองดูถึงค่ายพัก นักแสดงเหล่านี้เดินทางมาที่นี่โดยใช้เส้นทางเดียวกับนักขุดทอง โดยต้องเผชิญกับความยากลำบากและภัยอันตรายต่าง ๆ เช่นเดียวกัน แต่ยังคงเดินทางมาเปิดการแสดงอยู่เรื่อย ๆ เพราะรายได้ดี

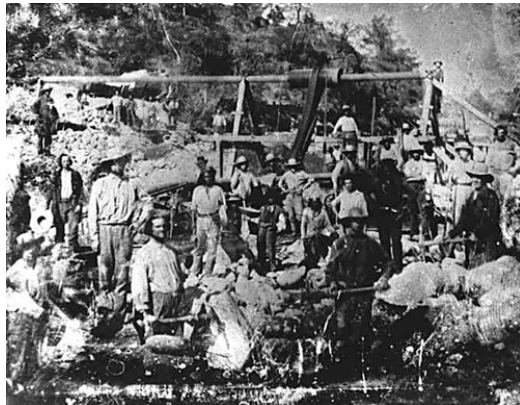
นักขุดทองปี' ๔๕ ปกครองกันเองเช่นเดียวกับผู้ที่อยู่ตามชายแดนตะวันตกในยุคก่อนหน้านี้ เพราะหลังจากแคลิฟอร์เนียเป็นอิสระจากเม็กซิโกแล้ว เกิดสุญญากาศทางการเมืองขึ้นที่นี้พวกนักแสดงโชคจึงตั้งรัฐบาลของตนเองขึ้นเพื่อทำหน้าที่บังคับใช้ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่กำหนดกันขึ้นมาเอง และมักตัดสินคดีความต่าง ๆ โดยอิงกฎหมายจารีตประเพณี (common law) ของอังกฤษ ซึ่งนักขุดทองชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษคุ้นเคย กฎหมายดังกล่าวให้ความสำคัญกับสมบัติส่วนตัวและสิทธิส่วนบุคคลของราษฎรผิวขาวชาวอเมริกันสูงมาก พวกอินเดียนแดง ชาวจีน ชาวฮาวาย และชาวเม็กซิโกจึงไม่ได้รับความคุ้มครองและมักตกเป็นเหยื่อ หลังจากได้รับการสถาปนาเป็นมลรัฐแล้วความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมของมลรัฐก็ยังมีน้อย พวกนักขุดทองจึงยังคงตัดสินคดีความกันเองโดยไม่สนใจผู้รักษากฎหมายที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา พวกเขาจะใช้วันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดตามหลักศาสนาคริสต์ตั้งศาลเตี้ยพิจารณาคดีโดยผู้พิพากษาที่พวกเขาเลือกกันเอง นอกจากนี้ในเวลาต่อมานักแสดงโชคตามเมืองต่าง ๆ หลายเมือง อาทิ แซนแฟรนซิสโก และแซคราเมนโต ยังรวมตัวกันจัดตั้งคณะกรรมการรักษาความสงบ (vigilance committee) ขึ้นมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนด้วย ใน ค.ศ. ๑๘๕๑ คณะกรรมการรักษาความสงบของเมืองแซคราเมนโตตัดสินประหารชีวิตหวัชโมยคนหนึ่งด้วยการแขวนคอ แต่ผู้ว่าราชการมลรัฐแคลิฟอร์เนียขอลดหย่อนโทษให้เป็นจำคุกตลอดชีวิต ขณะที่ในปีเดียวกันนั้นคณะกรรมการรักษาความสงบของเมืองแซนแฟรนซิสโกซึ่งมีชาวเมืองเป็นสมาชิกถึง ๘,๐๐๐ คน ตัดสินแขวนคอผู้กระทำความผิด ๑๐ คน โดยไม่ยอมฟังเสียงรัฐบาลกลาง

คติความส่วนใหญ่ซึ่งเกิดขึ้นที่แคลิฟอร์เนียในช่วงที่มีการตื่นทองมักเป็นเรื่องการละเมิดข้อบังคับของค่าย กรณีพิพาทเรื่องสิทธิในสมบัติและทองที่ขุดได้ การลักเล็กขโมยน้อยเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงยิ่งกว่าการฆ่าคนตายในสายตาของพวกนักขุดทอง ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยจึงมักถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ การตัดสินคติความต่าง ๆ ยึดความรวดเร็วเป็นหลักและมีบทลงโทษรุนแรงถึงขั้นจับผู้ถูกกล่าวหาแขวนคอโดยไม่ไต่สวน หนึ่งในข้อบังคับที่นักขุดทองปี' ๔๕ ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดคือการเคารพสิทธิในที่ดินของผู้ที่พบและจับจองที่ดินบริเวณนั้นไว้ขุดทองก่อนใคร แต่กลับไม่เคยมีใครเคารพสิทธิในที่ดินของชาเตอร์เจ้าของที่ดินดั้งเดิมเลย

นักขุดทองปี' ๔๕ อยู่รวมกันเป็นค่ายพัก โดยอาศัยอยู่ตามกระโจมผ้าใบและเพิงหรือกระท่อมที่สร้างกันเองด้วยไม้ซุงหรือไม้กระดาน มีเตียงและโต๊ะแบบตรึงติดที่ทำกันเอง โดยตอกขาเตียงและขาโต๊ะฝังลงไปในดิน แล้วเอาแผ่นไม้ดกกลงไปบนขา สำหรับเก้าอี้เป็นแบบสามขาไม่มีพนัก เครื่องมือที่นักขุดทองยุคแรก ๆ ใช้ ประกอบไปด้วยพลั่ว ถึงสำหรับใส่ดินที่ขุดขึ้นมา กระบวยตักน้ำ และภาชนะกั้นแบนสำหรับร่อนทอง

นักขุดทองปี' ๔๕

สภาพชีวิตชาวเหมืองในแคลิฟอร์เนีย

แม้ชีวิตที่นี่จะมีแต่ความยากลำบากแต่กลับมีนักแสดงโศกจากทั่วสหรัฐอเมริกา และทั่วโลกหลั่งไหลมาเรื่อย ๆ ทำให้แคลิฟอร์เนียกลายเป็นดินแดนที่ประกอบไปด้วยคนทุกเชื้อชาติและทุกศาสนา ทั้งศาสนาคริสต์ ยิว พุทธ เต๋า และขงจื้อ ตามถนนสายต่าง ๆ สามารถได้ยินภาษาแทบทุกภาษาในโลก นอกจากนี้ยังมีการใช้เงินตราของหลายประเทศด้วย เงินตราต่างประเทศที่ใช้กันมากที่สุดคือเหรียญทองและเหรียญเงินของเม็กซิโก ผงทองหนัก ๑ ออนซ์มีค่าเท่ากับ ๑๖ ดอลลาร์สหรัฐเป็นอัตรามาตรฐานในการทำธุรกรรมทางการเงินในสมัยนั้นและใช้แทนเงินได้

บทเพลงชื่อ **Oh, Susanna** ของสตีเฟน คอลลินส์ ฟอสเตอร์ (Stephen Collins Foster)* เพลงประจำยุคตื่นทองที่นักขุดทองปี' ๔๕ ร้องกันติดปาก และนำมาแปลงเนื้อเพลงให้เข้ากับ

บรรยากาศของยุค สามารถถ่ายทอดทัศนะการมองโลกในแง่ดีของพวกเขาตอนที่เริ่มออกเดินทางไป
แสวงโชคที่แคลิฟอร์เนียได้เป็นอย่างดี ดังเห็นได้ตั้งแต่ท่อนแรกของเนื้อเพลงนี้ว่า

Oh, I came from Alabama^๕
With a banjo^๖ on my knee,
And I'm going to Louisiana
My true love for to see.
It rained all night the day I left,
The weather it was dry;
And the sun so hot I froze to death,
Susanna don't you cry.

แม้้นักซูดทองปี' ๔๕ หลายคนจะประสบความสำเร็จจากการซูดทองที่แคลิฟอร์เนีย
สามารถเดินทางกลับบ้านได้พร้อมกับเงินก้อนใหญ่ หรือสร้างตัวได้ที่แซนแฟรนซิสโกเมืองใหม่ที่
กำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่หลายคนต้องเสียชีวิตระหว่างเดินทาง หรือระหว่างซูดทองที่
แคลิฟอร์เนียโดยไม่มีโอกาสส่งข่าวไปยังครอบครัวของตนที่อยู่ทางภาคตะวันออก.

(กุลวดี มกรภิรมย์)

^๕ พวกนักซูดทองปี'๔๕ แปลงเนื้อเป็น California

^๖ แปลงเนื้อเป็น washpan